Влада - Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України ◆ № 26 (526) ◆ Четвер, 11 лютого 1993 року ◆ Ціна 3 крб.

Іван ПЛЮЩ:

«КРОК РОСІЇ МОЖНА РОЗЦІНИТИ, ЯК ГРУБЕ ПОРУШЕННЯ ДОМОВЛЕНОСТЕЙ»

Політична й економічна ситуація в Україні, проблеми законотворчого процесу у парламенті республіки, взаємовідносини України з державами колишнього Союзу, зокрема проблеми, що виникають у зв'язку з кроками Російської Федерації щодо правонаступництва власності за кордоном, яка раніше належала СРСР, відносини України з державами світового співтовариства, питання ядерного роззброєння, виплати зовнішніх боргів, — ось неповний перелік тем, котрі стали предметом обговорення на прес-конференції, яку провів учора Голова Верховної Ради України **Іван ПЛЮЩ**.

Доброю традицією стало те, що прес-конференції голови парламенту Івана Плюща це — завжди відверта розмова з журналістами. І цього разу Іван Степанович не намагався за гладенькими фразами сховати правду.

Скажімо, на прохання оцінити Указ Б. Єльцина про правонаступництво власності за кордоном Іван Плющ заявив: «Крок Росії можна розцінити як грубе порушення домовленостей. Слід вимагати зустрічі, щоб запитати Єльцина, чому він підписав такий Указ».

З ОФІЦІЙНИМ ВІЗИТОМ

ЛОНДОН, 10 лютого. (Укрінформ) (ІТАР-ТАРС). 9 лютого до Великобританії з чотириденним офіційним візитом прибув Президент України Леонід Кравчук. Того ж дня увечері він зустрівся з представниками місцевих українських організацій. Виступаючи перед присутніми в будинку муніципальної ради в лондонському районі Челсі, високий гість висловив вдячність українській громаді у Великобританії, яка не пориває зв'язків зі своєю історичною батьківщиною.

Леонід Кравчук високо оцінив роль діаспори в економічному і духовному відродженні України.

Україна, підкреслив Леонід Кравчук, завжди була і буде мирною державою. Вона не претендує на будь-які території за межами своїх кордонів. Разом з тим ми маємо намір робити все необхідне для захисту своєї свободи і незалежності. Цієї позиції ми будемо додержуватись і після набуття Україною статусу без'ядерної держави.

ХОТІТИ ЗАМАЛО

Днями у Києві перебувала делегація Секретаріату Ради Європи на чолі з директором у політичних питаннях Хансом-Петером Феррером. Гості зустрілися з першим заступником Голови Верховної Ради України Василем Дурдинцем, міністром закордонних справ республіки Анатолієм Зленком. Члени делегації мали бесіди також у Міністерстві юстиції, Міністерстві культури і Генеральній прокуратурі України, відвідали Інститут міжнародних відносин при Київському університеті імені Т. Г. Шевченка.

На зустрічі з журналістами за підсумками візиту, що відбулася в прес-центрі МЗС республіки, Х.-П. Феррер заявив, що делегація РЄ прибула до Києва з метою прискорення процесу входження України до цієї міжнародної організації.

Зокрема, він зазначив:

— Порівняно з іншими міжнародними організаціями для вступу до Ради Європи замало лише подати заяву про прийняття. Потрібно довести, що країна-кандидат виконує всі вимоги членства в РЄ. Тому Україні необхідно реформувати у напрямі правової держави своє законодавство, прийняти нову Конституцію, провести на її основі парламентські вибори. Потрібно, щоб ваша держава гарантувала права людини, а це означає приєднання до європейської Конвенції прав людини, що є фактично статутом РЄ.

Сергій ДАНИЛЕНКО.

Дні культури Білорусі в Україні

ЯК У ДОБРИХ СУСІДІВ ЗАВЕДЕНО

На урочистому відкритті Днів культури Білорусі в нашій країні, що проходило 9 лютого в палаці «Україна», по-справжньому і чи не вперше за багато років ми відчули: нас єднає історична доля, ми — брати. Про це мовилося щиро і по-людськи тепло. Міністр культури України Іван Дзюба, вітаючи дорогих гостей, сказав, що сьогодні настав час згадати, як багато ми значили одні для одних, як підтримувало нас усвідомлення того, що українці чи білоруси, грузини чи латвійці були не самотні в імперії, яка називалася союзом. Що боротьба за самоствердження кожного з наших народів була великою підтримкою. І сьогодні нам слід поновити всі ті культурні здобутки, які були у нашій духовній (Закінчення на 8-й стор.).

На знімку: під час урочистого відкриття свята.

Фото Миколи КОЗЛОВСЬКОГО.

Заява Прес-центру МЗС України

8 лютого ц. р. Президент Російської Федерації видав Указ «Про державну власність колишнього Союзу РСР за кордоном».

У зв'язку з цим Прес-центр МЗС України заявляє, що будь-які односторонні рішення щодо самостійного визначення свого статусу як продовжувача СРСР суперечать нормам міжнародного права і призводять до порушення прав інших держав — суб'єктів колишнього Союзу РСР. Такі дії викривляють зміст раніше досягнутих домовленостей, згідно з якими країни СНД погодилися надати можливість Російській Федерації продовжити членство СРСР тільки в ООН, включаючи постійне членство у Раді Безпеки та інших міжнародних організаціях. Вони також несумісні з угодами, укладеними в рамках СНД, з питань розподілу всієї власності колишнього Радянського Союзу за кордоном.

Ці рішення не йдуть в руслі переговорів між Україною і Російською Федерацією про пошук шляхів для досягнення взаємоприйнятних підходів з такого важливого питання, як борги та активи колишнього СРСР.

Подібні дії створюють труднощі для розвитку політичного діалогу між двома країнами в дусі добросусідства, рівноправ'я та взаємної поваги.

ПЕРЕГОВОРИ ДЕРЖАВНИХ ДЕЛЕГАЦІЙ

9 лютого в Києві відбулася чергова зустріч державних делегацій України і Російської Федерації на переговорах щодо поділу Чорноморського флоту.

Делегації, очолювані першим заступником Голови Верховної Ради України В. Дурдинцем і заступником глави уряду Росії Ю. Яровим, продовжили опрацювання проектів документів з реалізації Ялтинської угоди від 3 серпня 1992 року і попередньо узгодили деякі з них.

Було досягнуто домовленості передати погоджені документи на розгляд Президентам України і Росії.

Глави делегацій були прийняті Президентом України Л. Кравчуком. У ході цієї зустрічі стало можливим усунути останні перешкоди на шляху укладення Угоди про Об'єднане командування Чорноморського флоту на перехідний період, тобто до кінця 1995 року.

І. УРЯД — ЦЕ НЕ КОМАНДА ДЛЯ ПЕРЕТЯГУВАННЯ КАНАТА

Зовні він нічим не відрізняється від удатливого підприємця: білосніжна краватка, щохвилини крадькома погляд на годинник, тісне оточення секретарів-стенографісток та референтів. Вражає вік (29 років) і послужний список (самі керівні пости у вищих банківських структурах до- та пореформеного часу). Та те, що, як подейкують, саме він і його команда пишуть нині усі декрети уряду. З цією думкою я й увійшов до кабінету заступника міністра економіки України Сергія ТЕРЬОХІНА.

— Сергію Анатолійовичу, останнім часом ні-ні, та й чуєш про те, що буцімто проект плану урядових дій на рік нинішній не стільки заслуга самого уряду, скільки тієї чи іншої партії, руху. Тут потрібна ясність.

— Згоден. Приписати комусь певному авторство неможливо. Остаточна редакція цього документа рівною мірою увібрала в себе пропозиції як «Нової України», Руху, ліберальної, соціалістичної партії та інших, так і конкретних осіб. Скрізь йшлося про розв'язання макроекономічних завдань, чим людство займалося з часів Адама Сміта. Через те чогось такого, що б відрізнялося від уже відомих методик, скажімо, боротьби з інфляцією або структурних змін форм власності, ніхто не пропонував, але враховувалось чимало. До речі, за цю копітку працю ми вдячні не тільки партіям та рухам, але й багатьом науковим колективам, Комісіям Верховної Ради, підприємцям Спілки промисловців, які взяли діяльну участь у розробці фундаторського документа на 1993 рік.

(Закінчення на 4-й стор.).

УКАЗ
Президента України

ПРО НАЦІОНАЛЬНУ РАДУ СОЦІАЛЬНОГО ПАРТНЕРСТВА

З метою узгодженого вирішення питань, що виникають у соціально-трудовій сфері, у відносинах Уряду України, підприємців і професійних спілок, та згідно з домовленостями учасників зустрічі за «круглим столом» — Президента України і представників профспілкових об'єднань, яка відбулася 5 червня 1992 року, **постановляю:**

1. Підтримати ініціативу Кабінету міністрів України, об'єднань підприємців та професійних спілок і утворити при Президентові України Національну раду соціального партнерства.
2. Затвердити персональний склад Національної ради соціального партнерства, що додається.
3. Схвалити пропозицію Кабінету міністрів України, об'єднань промисловців та професійних спілок і призначити співголовами Національної ради соціального партнерства

КАСКЕВИЧА Михайла Григоровича — Міністра праці України,

АВГУСТИМОВА Віталія Леонідовича — віце-президента Українського союзу промисловців і підприємців, президента корпорації «Укрелекор»,

КОСТРИЦЮ Василя Івановича — голову ради Федерації профспілки працівників кооперації та інших форм вільного підприємництва України.

4. Співголовам Національної ради соціального партнерства М. Каскевичу, В. Августимову та В. Костриці у місячний строк подати Президентові України проект Положення про Національну раду соціального партнерства.
5. Кабінету міністрів України вирішити питання щодо надання в установленому порядку приміщення для Національної ради соціального партнерства та матеріально-технічного забезпечення її діяльності.

Президент України
Л. КРАВЧУК

м. Київ
8 лютого 1993 року

(Склад Національної ради соціального партнерства буде опубліковано в наступному номері).

Розпорядження
Президента України

ПРО ПЕРШОГО ЗАСТУПНИКА ГЛАВИ ДОНЕЦЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

Призначити НАКОНЕЧНОГО Володимира Леонтійовича першим заступником глави Донецької обласної державної адміністрації, звільнивши з цієї посади Шведченка Олександра Дмитровича згідно з поданою ним заявою.

Президент України
Л. КРАВЧУК

м. Київ
9 лютого 1993 року

Дозвольте не погодитись

ЩО СТОЇТЬ ЗА ШЕЛЬМУВАННЯМ?

Не хочу, та й не можу залишити без уваги статтю, що з'явилася в центральних і обласних газетах «Уряд — проти цінового пограбування» за підписом прес-служби Кабінету міністрів України. У ній ідеться, що, «виконуючи термінове доручення Кабінету міністрів України від 14 січня ц. р., Міністерство економіки і Держцінінспекція здійснила оперативні перевірки стану формування і застосування цін у відповідності з постановою уряду України від 23 грудня 1992 року № 715 «Про регулювання цін» на підприємствах металургійної і коксохімічної промисловості Дніпропетровської, Донецької, Луганської і Запорізької областей.

Як свідчать оперативні дані, окремі підприємства вказаних галузей, користуючись своїм монопольним становищем, продовжують практику розкручування цін, нехтуючи при цьому економічною доцільністю. Є непоодинокі факти прямого ігнорування рішень уряду про порядок регулювання цін». А далі йде майже сенсаційний матеріал, з якого випливає, що деякі металургійні і коксохімічні заводи вирішили різко підвищити ціни на свою продукцію і тим самим зовсім підірвати і без того хитку економіку України.

Ця стаття викликала у мене почуття розчарування і гіркоти. Чому розчарування? Та тому, що я ясно зрозумів: колектив авторів або автор, які сховалися за анонімним «прес-служба Кабінету міністрів Укрїни», нічого практично не знають про становище, що склалося в економіці України.

А гірко мені стало тому, що зроблено ще одну неоковирну спробу звалити все з хворої голови на здорову. У той час, як наприкінці 1992 року різко зросли ціни на продукти харчування і транспортні послуги, а з 26 грудня, після виходу Постанови № 715, в 1,9 раза зросли ціни на електроенергію, в 3 рази на вугілля, в 12 разів на дизельне паливо, ціна на природний газ продовжує зростати місяць у місяць і Міністерство економіки, посилаючись на те, що газ ми отримуємо з ближнього зарубіжжя, не може назвати його кінцеву ціну, в усіх бідах нестримного зростання цін виявилися винні металурги і коксохіміки.

Отже, у запалі оперативності автори статті все ж таки помітили, що у відповідь на телефонограму Держкомітету по вугіллю за підписом М. Сургая Донецький металургійний завод на адресу Комітету 7 грудня направив телефонограму про різке підвищення цін на металопродукцію. Постає питання: якщо металурги такі жадібні, і крім підвищення цін на свою продукцію ні про що не думають, то чому вони не закладають дороге вугілля і кокс, одержаний з нього, у свої витрати, «на збільшену у такий спосіб собівартість накручують ще 25 відсотків прибутку» (як хвацько закручено!), а ультимативно намагаються зупинити зростання витрат на виробництво і, отже, цін на металопродукцію. Тоді це підвищення цін на вугілля було скасовано, і я подумав, що знайшлися грамотні спеціалісти, які змогли правильно оцінити наслідки цього підвищення, але, як стало видно з подальшого перебігу подій, я помилявся. В уряді вже готувався проект Постанови, у якій це підвищення, так само як і щодо інших видів ресурсів, набувало статусу офіційної державної економічної політики.

Постанову було прийнято 23 грудня 1992 р., а інформація на підприємства не надійшла (ось де Міністерству економіки потрібно було виявити оперативність). Тому на заводі всі розрахунки планових калькуляцій собівартості продукції було проведено за попередніми плановими цінами, з повідомленням про це споживачів.

Після отримання матеріалів, що підтверджували фактичне зростання цін, витрати на виробництво продукції відразу ж переобчислили, повідомили споживачів про перевиставлення рахунків.

Усю цю роботу було проведено до 15 січня, що з урахуванням великої кількості вихідних днів на початку цього року — вельми короткий строк.

Але факт, як кажуть, мав місце, а факти — річ уперта і потребують перевірки. Тому за дорученням Міністерства економіки Донецька обласна Державна інспекція по цінах здійснила перевірку. В довідці про результати перевірки від 18 січня зазначалося, що з 14 січня ціни на продукцію, що її випускає Донецький металургійний завод, були переглянуті згідно з Постановою № 715 і одержаними фактичними даними, які підтверджують зрослий рівень цін на електроенергію, газ, кокс, вугілля, мазут. Рентабельність була встановлена на рівні 5 відсотків до запланованих витрат на виробництво. Про зміну рівня цін споживачів повідомили телетайпограмами в день введення нових цін. Здавалося б, усе ясно і треба лише радіти, що завод так оперативно реагує на постанови Кабінету міністрів, ураховуючи, що сортамент налічує майже 800 маркопрофілерозмірів виготовлюваної продукції, сировина, матеріали, енергетичні ресурси надходять на завод більш як від 100 великих постачальників, частина яких перебуває в країнах СНД, а продукція відвантажується більш як 1500 споживачам, у тому числі й на експорт. Але цього виявляється замало, і за дорученням Міністерства економіки на завод приїздить перевіряючий.

До честі перевіряючого, у довідці, яку він склав, зазначено, що в 1992 році, незважаючи на економічні складності, перебої у постачанні основних видів сировини, досить часту зміну цін на сировину, матеріали, паливо, електроенергію, завод не лише не знизив виробництво основних видів продукції, а у порівнянні з 1991 роком збільшив випуск чавуну, сталі, прокату за середнього рівня рентабельності у четвертому кварталі 1992 року — 17,3 відсотка. З довідки випливає, що значне збільшення вартості металопродукції в 1993 році викликано не лише збільшенням у 3 рази вартості вугілля, що за чиїмсь «незаперечними розрахунками» має підвищити ціни на металургійну продукцію лише на 50 відсотків, а тим, що нині у структурі затрат на виробництво металу сировина, основні та допоміжні матеріали, паливо і енергетичні витрати становлять майже 90 відсотків і підвищення цін на енергоресурси через кокс, агломерат, феросплави, леговані елементи, вогнетриви і багато що інше, без чого не звариш і не прокатаєш метал. І все це позначиться на кінцевому продукті — прокаті.

У межах цієї статті я не можу зупинитися на детальному аналізі динаміки зміни цін на сировину і матеріали, структурних зрушеннях, що відбулися у витратах на виробництво металопродукції, на тих труднощах, які викликає відсутність в Україні необхідних при виробництві сталі компонентів, на непродуманій політиці централізації розрахунків між Україною та іншими державами, введенням системи оформлення відвантаження продукції до країн ближнього зарубіжжя, та й на багато чому іншому, що заважає нормальній роботі. Все це, разом узяте, називається відсутністю механізму економічного розвитку, а результат цього — кризовий стан економіки.

Працівники Міністерства економіки не стали утруднювати себе докладним аналізом ситуації, що склалася. І ось уже з трибуни сесії віце-прем'єр-міністр В. М. Пинзеник на всю країну заявляє про виявлені порушення, про надприбутки, отримані за рахунок «обдурених» споживачів. Засмоктує обурену громадськість. Погрожує застосувати до порушників суворі економічні санкції, стягнути штрафи. Йому невтямки, що сума завищення цін, яку йому хтось послужливо підготував, була отримана розрахунковим методом на папері як різниця між чинними цінами і тими, які могли б бути, якби...

А якщо говорити про реальні збитки від цих непродуманих дій (я не допускаю думки, що все це зроблено на догоду чиїмось інтересам), то з грудня минулого року до 31 січня цього року Донецький металургійний завод не одержав оплату за відвантажену продукцію практично від жодного споживача.

На закінчення я хочу сказати, що не личить починати відродження національної економіки з шельмування підприємств базових галузей промисловості, ховаючи за цим відсутність чіткої економічної концепції розвитку економіки України, свої прорахунки, а, можливо, і некомпетентність.

Володимир СЛЄДНЄВ,
народний депутат України, директор Донецького металургійного заводу.

У КОМІСІЯХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

У ці дні постійні комісії Верховної Ради працюють над законопроектами, розглядають інші питання.

Відбулося засідання **Комісії у питаннях законодавства і законності.** Його учасники обговорили проекти законів про внесення змін і доповнень до Конституції України (глава 17, «Бюджетна система») та про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів у зв'язку з прийняттям законів про референдум і про вибори Президента України. Підготовлено також проект постанови Верховної Ради з окремих питань щодо організації виконання Закону «Про об'єднання громадян».

Головною темою дискусії на засіданні **Комісії з питань розвитку базових галузей народного господарства** було питання про роботу залізничного транспорту. Проаналізувавши діяльність цієї важливої ланки національної економіки, депутати внесли ряд пропозицій щодо поліпшення її роботи, удосконалення управління.

Члени **Комісії у справах ветеранів, пенсіонерів, інвалідів, репресованих, малозабезпечених і воїнів-інтернаціоналістів** заслухали звіт начальника головного управління медико-соціальної експертизи Міністерства охорони здоров'я України Володимира Марунича про хід виконання законодавства щодо соціального захисту інвалідів. Відзначивши певні зрушення у цій справі, депутати аналізували причини недоліків.

Комісія з питань гласності і засобів масової інформації працює над законопроектом про телебачення і радіомовлення, готуючи його до розгляду у другому читанні на пленарному засіданні.

Прес-центр Верховної Ради України.

О. ЄМЕЛЬЯНОВ:

«Уряд бачить перспективу»

Відбулася прес-конференція радника Президента з питань економіки Олександра Ємельянова, яку умовно можна розділити на дві частини. Перша з них була присвячена реформам уряду та «Основам національної економічної політики», а друга — питанню створення «Спілки незалежних підприємців». Правильніше було б сказати, що другу частину зустрічі О. Ємельянов проводив як член президії новоствореної громадської організації.

Порушивши питання реформ, О. Ємельянов, зокрема, сказав, що сьогодні звідусіль чути критику дій уряду: мовляв, відбувається повернення до адміністративно-командної системи, чиниться супротив ринковим перетворенням, не такою є соціальна політика. Тож, на думку радника Президента, коли декрети уряду розглядати кожен окремо, то справді можна твердити, що вони передбачають відкочування назад і навіть мають антиринковий характер. Проте це був би надто спрощений погляд на проблему. Скажімо, ніхто не заперечуватиме того факту, що останнім часом багато державних підприємств стали працювати в режимі власника, а їх керівники розпоряджалися державним майном як власним, що завдало непоправної шкоди державі. Тому існувало два шляхи виходу з даної ситуації: або цілком відпустити державні підприємства на вільний хліб, або повернутися до більш жорсткого управління державним майном.

На думку О. Ємельянова, уряд Л. Кучми прийняв блискуче рішення. З одного боку, вирішив повернутися до жорсткого управління державним майном (до 90 відсотків власності), а з другого — готує декрет про обов'язкове акціонування державних підприємств. Відтак уряд може відновити втрачені важелі управління державними підприємствами, але залишає для них можливість і навіть зобов'язує їх вийти з-під пресу державного управління шляхом акціонування. І на сьогодні це єдино правильний шлях входження великої кількості підприємств у ринок.

Що стосується «Спілки незалежних підприємців», то головна її мета на сьогодні — це створення ринкового середовища в Україні, що буде можливе лише за умови, коли ми матимемо велику кількість суб'єктів ринку, які конкуруватимуть з державою.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

НАРОДНІ ДЕПУТАТИ — ХТО ВОНИ?

або Про те, хто і ким себе вважає

Лайка на адресу Верховної Ради, депутатів перетворилася нині ледь не на правило гарного тону. А якщо бути вже точним, то, так би мовити, демократичного, бо про хороший іноді забувають і самі народні обранці в ході політичних баталій. Але мова в даний момент не про них. Маю на увазі виборців, котрі, виступаючи в пресі, по радіо і телебаченню, говорять якщо не від імені народу, то принаймні від свого краю або щонайменше виборчого округу. А критикують не свого чи якогось іншого депутата, а гамузом усю Верховну Раду. І коли читаєш ці «глобальні роздуми», мимоволі виникає запитання — хто ж вам нав'язав цей парламент! Не десантувався ж він з якоїсь планети чи іншої держави в Україну. Не треба особливо напружувати пам'ять, щоб згадати, кому ви найчастіше віддавали перевагу. Передусім тим, хто під час передвиборної кампанії слідом за агітаційним автобусом возив продукти харчування і промислові товари, обіцяв газифікувати села, хто мав необмежені можливості випускати агітаційні плакати, доступ до засобів масової інформації, гарантував всебічну підтримку і процвітання своїх виборчих округів. Отже, заздалегідь робилася ставка не на політиків, а на експедиторів і вибивалів. Тож чи є нині моральне право у вас критикувати законотворців, коли ви бачили їх в іншій іпостасі. Інша річ, що ділити вже нічого, бо споживання перевищило виробництво.

Тому перш ніж критикувати законодавчий орган (саме законодавчий), слід усвідомити: участь у пленарних засіданнях — лише «надводна частина айсберга». А «під водою» залишається робота в комісіях, виборчих округах, індивідуальний прийом громадян. Саме про останнє і йшлося під час проведення «круглого столу», організованого прес-службою Верховної Ради за участю журналістів телерадіомовної компанії України та газети «Голос України». Співрозмовниками журналістів стали народні депутати України від таких виборчих округів: Жовтоводського Дніпропетровської області — Олександр БАРАБАШ, Рожнятівського Івано-Франківської — Євген НОВИЦЬКИЙ, Вишгородського Київської — Валентина ЄЩЕНКО, Корольовського Житомирської — Олександр СУГОНЯКО.

— У розмаїтті листів найчастіше простежуються два протилежні погляди на роботу народних депутатів. Одні виборці обурюються пасивністю свого обранця на пленарних засіданнях, інші — тим, що його лише й можна побачити на сесії, а не у виборчому окрузі...

Валентина Єщенко. У своїй Комісії ми даємо можливість зустрічатися депутатам з виборцями. Тепер, наприклад, п'ятеро працюють у своїх виборчих округах, четверо — над документами у Комісії. Потім вони поміняються місцями. Взагалі ж з плануванням роботи в округах досить часто виникають складнощі. Маю на увазі те, що немає чіткого графіка роботи Верховної Ради, а точніше — його дотримання. Якби не виникало авральних ситуацій з проведенням пленарних засідань, то і нам, і виборцям було б легше працювати. Останні знали б, коли ми працюємо в окрузі, а нам легше було б зустрічатися з ними, проводити прийом. Я, наприклад, маючи третю п'ятницю щомісяця прийому, не змогла побувати в Вишгородському районі, оскільки як голова Комісії і народний депутат не мала права пропустити пленарне засідання, яке було відведено для звіту уряду. І хоча референт попередив усіх, хто приходив на прийом, про те, що я буду наступного дня, люди все-таки втратили час, по суті, з моєї вини, незважаючи на об'єктивні причини. Однак бувають випадки, коли доводиться позачергово і якнайшвидше домагатися розв'язання питань. Особливо, якщо вони стосуються цілого округу. Приміром, нещодавно довелось обійти чимало різних відомств, щоб розв'язати проблему автотранспорту, підвезення людей на роботу.

— Судячи з практики, яка склалася нині, один депутат на сесії голосує за двох-трьох, а то й чотирьох. Однак присутність карток свідчить, що вони десь поблизу: у міністерстві, комітеті чи якомусь відомстві. То яку ж все-таки функцію вони повинні виконувати — законодавця чи експедитора?

Євген Новицький. Я знаю думку своїх колег, які вважають, що депутат — це політик. І не варто займатися господарськими справами — допомагати області, району, трудовому колективу матеріальними чи фінансовими ресурсами. Я згоден: парламентарій — це політик. Але ніколи не погоджуся, що він не повинен відгукуватися на просьби виборців чи місцевої влади. Бо хіба можна відмахнутися від прохань колгоспу, підприємства, виборчого округу допомогти в газифікації села, придбанні труб.

Тут не йдеться про те, щоб це робити за рахунок когось іншого. Адже у нас інколи виділяють фінансові ресурси на об'єкти, які не будують, а кошти не освоюють. Депутат же може посприяти, щоб їх спрямувати туди, де вони будуть використані. Або інший приклад. Скільки ще в нас в окремих колективах надміру техніки. То чому не посприяти її переадресуванню? Тому, вважаю, депутат має поєднувати політику з конкретними, так би мовити, земними справами.

Олександр Сугоняко. Оскільки ми продовжуємо жити за старої соціалістичної системи, бо нова лише формується, то й функції депутата повинні все це враховувати. Якщо раніше він лише «вибивав», то тепер дедалі більше часу повинен приділяти законодавчій роботі. Адже роботи в комісіях вистачає. Однак, як то кажуть, хто до чого звик. Одні — до ходіння по міністерствах, інші — за себе і за них працювати над законодавством.

Як на мене, то народний депутат не повинен відмовлятися від роботи з конкретними людьми. Маю на увазі тих, хто за себе не має сил постояти. Наприклад, під час свого останнього прийому я мав розмову з представниками товариства інвалідів «Братство». Знаєте, що вони просили? Можливості працювати. І якщо держава не може забезпечити людських умов для проживання пенсіонерів та інвалідів, то хай дасть можливість найнезахищенішим верствам населення самим дбати про себе, а не заважати. Або ще один приклад. У Житомирі хотіли забрати в пенсіонерів земельні наділи і віддати їх кооперативові. Але ж ці 10 соток і є той мінімум, який ще тримає пенсіонера на землі. Тому допомагати слід тим, хто справді цього потребує. Індивідуально. Решта ж має заробляти собі на життя.

— Олександре Володимировичу, вам, напевне, доводилося стикатися з «ходінням по колу». Коли бачиш, що людина на сто відсотків права, проте пробити бюрократичну стіну неможливо. Чи не є такий стан речей недосконалістю нашої судової влади і законів? Адже в демократичних країнах в разі утиску прав і свобод громадяни звертаються до суду, а не до парламентарія...

Олександр Барабаш. Знаєте, це одне з найболючіших питань. Бо найгірше почуваєшся тоді, коли доводиться говорити людині: ми з вами пройшли по колу три-чотири рази і доведеться змиритися з тим, що цю стіну не проб'ємо.

Безумовно, більшість справ, які доводиться нині розв'язувати депутатам, у нормальній країні — це функція судової влади, адвокатської служби тощо. Бо на прийомах часто доводиться давати просто консультації, куди і до кого звернутися. Однак я хотів би повернутися до попереднього питання.

Зокрема, я не можу погодитися зі своїм колегою щодо депутатських обов'язків. Навіть під час балотування в депутати я говорив своїм виборцям, що «ходаком по цвяхи» не буду. На жаль, уникнути цього повністю поки що неможливо.

Проте замислімося, якими правовими критеріями і важелями керується парламентарій, коли виконує ті справи. Адже наша «зброя» — картка для голосування і депутатський бланк-звернення. І коли я звертаюся до якоїсь службової особи, то, по суті, прошу зробити виняток для свого виборчого округу. І річ не в тому, забираю в когось труби чи ні, знімаю «ковдру» чи залишаю. Дивімося правді в вічі, такими діями ми поступаємося своєю принциповістю і совістю. Приміром, мене абсолютно не влаштовує точка зору чи робота якогось міністра. Маю досить аргументів, щоб переконливо довести це. Однак не можу, бо знаю, що завтра ця людина вирішуватиме справу для мого виборчого округу. Ось у цей момент і виникає небезпечне змикання законодавчої і виконавчої влад, яке до добра не приведе.

І не тільки. У нас сьогодні склалася, так би мовити, спеціалізація депутатів. Одні лише ранком реєструються, а потім цілий день носять запити і вибивають. Деякі з них взагалі перейшли моральну межу, і вже невідомо, для кого вони вибивають: для виборчого округу, для свого підприємства чи взагалі для обмеженого кола осіб. Маю на увазі окремих керівників підприємств. Тому необхідно цю практику, ніде і ніким не узаконену, ламати. Інша річ — допомагати у розв'язанні проблеми конкретної людини, яку наші бюрократичні структури й до смерті можуть довести. Але навіть при цьому за проблемою кожної конкретної людини слід бачити загальнодержавне і враховувати в законотворчій діяльності. Якщо ж я вибиватиму труби, то краще буде невеликій кількості людей. А головним має бути творення таких законів, які дали б можливість краще жити всім, не окремим особам. І цього у своїй роботі намагаюся дотримуватися.

—У вас є унікальна можливість бачити Верховну Раду очима своїх виборців і спостерігати за її діяльністю під час своєї роботи. Чути від виборців і самим давати оцінку. Наскільки ваші думки щодо вищого законодавчого органу України не збігаються чи, можливо, ідентичні з думками виборців? І чи допомагає це вам у депутатській роботі?

Валентина Єщенко. Безперечно, спілкування з виборцями в округах допомагає у моїй роботі. Однак вони висвітлюють ще одну деталь — необізнаність із законами, а звідси — незнання своїх прав, з одного боку, й нерозпорядливість виконавчої влади — з другого. Саме під час зустрічей та прийомів громадян стають очевидними вади в роботі як законодавчих, так і виконавчих структур.

Варто, щоб журналісти теж об'єктивно висвітлювали роботу Верховної Ради, зважено підходили до оцінок тих чи інших явищ. Бо, наприклад, один з ведучих телебачення стверджує, що більшість депутатів так чи інакше причетні до комерційної діяльності. Що означає так чи інакше? Чому не називають конкретних прізвищ і до чого вони причетні? Легше всього кинути тінь на всіх, а потім викручуватися, мовляв, ми не вас мали на увазі.

Олександр Сугоняко. Зустрічі з виборцями, трудовими колективами допомагають розібратися в процесах, які відбуваються в економіці, політиці, підказують нагальність питань, що потребують законодавчого регулювання. Задоволення ж від роботи одержуєш тоді, коли зумієш допомогти конкретній людині в її боротьбі з бюрократією. Щодо ставлення до діяльності Верховної Ради, то моя оцінка і виборців дещо різниться. Вони якщо й критикують, то поверхово. Я ж бачу глибинні процеси, які заважають нашій роботі.

Євген Новицький. У нас неоднозначне суспільство, такий же і парламент. Мої виборці — це також люди з різними політичними поглядами, переконаннями. Одним до вподоби мої думки, іншим — ні. Однак, повертаючись до початку розмови, хочу сказати, що, на мою думку, депутат має займатися не лише політикою і законотворчістю, а й допомогою своєму виборчому округу, людям.

Олександр Барабаш. На мою думку, ми перебільшуємо увагу, яку приділяють виборці нашій Верховній Раді. Практично критика зводиться до слів: «Ви там дуже багато балакаєте». Дуже мало людей, які насправді можуть оцінити реально діяльність вищого законодавчого органу. Вони судять про неї з реалій свого життя. Щодо моєї думки, то вважаю — ми могли б працювати краще і зробити більше.

На жаль, немає практично ніякої реакції від виборців з приводу вирішення життєво важливих питань. Приміром, двічі мені доводилося виступати з радикальними пропозиціями не приймати Закон про приватизацію житла. Адже ним ми робимо одних мільйонерами, іншим вручаємо чек на 12 тисяч, за який не те що квартиру, а й пари взуття не купиш. Щодо цього питання я виступав і в пресі, проте ніякої реакції з мого виборчого округу не було. Тому я вважаю великою проблемою відсутність культурного тиску з боку виборців під час вирішення життєво важливих проблем, які потребують законодавчого регулювання.

У засіданні «круглого столу» брав участь

Василь ТУГЛУК,
парламентський оглядач.

ВІД РЕДАКЦІЇ: заходи за участю журналістів та народних депутатів України, під час яких вестиметься розмова про роботу парламентаріїв у своїх виборчих округах, у майбутньому проводитимуться систематично. Певну допомогу у цьому нам можуть надати виборці, які надсилатимуть листи до редакції з конкретними пропозиціями з поміткою: «Депутат у виборчому окрузі».

Продиктовано в номер

ЗАЯВОЮ — НА ЗАЯВУ

У відповідь на прийняту сесією Одеської облради заяву координаційна рада створеного днями Одеського відділення Антиімперського антикомуністичного фронту розпочала збір підписів за розпуск облради. До цього координаційну раду спонукала, як сказано у спеціальній заяві, «прокомуністична позиція керівництва і переважної більшості депутатів».

Облрада, говориться в заяві координаційної ради фронту, «вину за загальну політико-економічну кризу в Україні переклала на Президента і демократів». До того ж сесія в «ультимативній формі наполягає на підписанні статуту СНД, виступає за низку популістських і нездійсненних вимог і навіть погрожує ініціювати референдум про довіру законно обраному Президентові».

Представники ряду партій, крім того, прийшли пікетувати прокуратуру і поставили перед прокурором області вимогу з'ясувати законність заяви облради.

ОДРАЗУ ДВІ КОЛЕГІЇ

створено в Одесі при представникові Президента України. Одна з них — «велика» — розглядатиме питання економічного і соціального розвитку території, організації виконання актів законодавчої та виконавчої влади, екологічних програм. У полі зору «малої» колегії перебуватимуть проблеми, зв'язані з координацією діяльності органів внутрішніх справ, служби безпеки, військ ОдВО і прикордонників, національної гвардії та цивільної оборони. До складу колегій, крім керівників облдержадміністрації, увійшли ще голови обласної і Одеської міської Рад народних депутатів, представники ділових кіл, правоохоронних органів, військовослужбовці.

ПРОГНОЗИ І ПРОПОЗИЦІЇ

У Спілці письменників України відбулося чергове засідання організаційного комітету Форуму антиімперських-антикомуністичних сил, що планується на 21 лютого на противагу комуністичному З'їзду Рад. Тридцять партій та політичних організацій виступлять проти реанімації старого режиму. Можливо, Форум стане чи не першим зібранням, яке акцентуватиме увагу не на минулих злочинах імперії, а на вірогідних майбутніх.

Одночасно розповсюджено Заяву колишніх політв'язнів (Алтунян, Бадзьо, Хмара, Чорновіл та інші). Автори заяви вважають, що заради збереження громадянського миру необхідно: Президентові — негайно відкликати тих своїх представників, що ведуть антидержавну політику; урядові — замінити тих директорів державних підприємств, що чинять опір антикризовим заходам; Верховній Раді — протягом лютого ухвалити закон про вибори на багатопартійній основі, після чого оголосити про свій саморозпуск. Крім того, ознайомити громадськість з результатами розслідування причетності КПУ до змови ГКЧП.

ПРОФСПІЛКИ ПІДТРИМУЮТЬ СТРАЙК

Триває страйк колективів трьох шахт виробничого об'єднання «Красноармійськвугілля» — «Центральної», «Родинської» та імені Стаханова. На робочих місцях тільки бригади, що відповідають за відкачування води та підтримку лав у робочому стані.

На засіданні у Донецьку виконавчого бюро республіканської ради працівників вугільної промисловості, за участю представників незалежної профспілки гірників, прийнята заява, у якій закликається, в разі відмови уряду підписати відповідну угоду, провести 25 лютого попереджувальний страйк.

Вимоги шахтарів «Красноармійськвугілля» підтримав також донецький робітничий страйковий комітет.

1. УРЯД — ЦЕ НЕ КОМАНДА ДЛЯ ПЕРЕТЯГУВАННЯ КАНАТА

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

— З розривом у кілька днів по Національному телебаченню пролунали дві заяви, що потребують, на мій погляд, коментаря. Спочатку Леонід Кучма заявив про те, що знає спосіб боротьби з інфляцією, а затим Віктор Пинзеник повідомив, що не вважає за можливе зробити бюджет бездефіцитним.

— Я поділяю як першу, так і другу заяви. Зростання інфляції не має прямого зв'язку з дефіцитом бюджету. З інфляцією можна і успішно боротися, а дефіцитом бюджету — керувати. Сполучені Штати також живуть з дефіцитом бюджету, хоча він утворюється через інші причини — через різницю між наданням та одержанням довгострокових і короткострокових позик. І нічого: живуть — нам би так! А що заважає нам дефіцит бюджету пускати на внутрішній борг, а по тому цей державний борг відшкодовувати за рахунок емісії цінних паперів?! Мобілізовувати в такий спосіб до бюджету невикористані гроші?!

— Маю підозру, що у Верховної Ради нестримне бажання керувати казною держави за хорошої міни Національного банку.

— Вгадали. Верховна Рада, як відомо, «надає дозвіл Національному банку на випуск кредитної емісії», геть — зовсім не зважаючи на те, що 90 відсотків нашої інфляції має грошову, монетарну природу. Але й Національний банк «бере під козирок», знаючи, що цей багатомільярдний викид грошової маси, який нічим, зазначте, не забезпечений, не дозволить економіці звестися з колін.

На сьогодні Україна не має інвестиційних та кредитних ресурсів. Дефіцит фінансових коштів досягає 35 відсотків валового національного продукту, дефіцит бюджету — 22. Інакше кажучи, ми на третину проїдаємо те, що виробляємо. Рівень інфляції за рік перевищує 2000 відсотків. А Міжнародний валютний фонд допускає 40-відсотковий рівень інфляції і 2 відсотки дефіциту держбюджету протягом року. Коли ми розкрили свої карти, експертам МВФ нічого не залишалося, як погодитись з тим, щоб Україна на кінець 1993 року мала б 6 відсотків дефіциту бюджету, що в натуральному виразі становить близько 1,7 трильйона карбованців. Нам надали ще один шанс. І ми ним скористаємось, якщо, по-перше, збільшимо прибуткову частину бюджету за рахунок стабілізації економіки; по-друге, якщо залучимо додаткові кредити за рахунок нормальних банківських облікових ставок; по-третє, якщо створимо ринок цінних паперів за рахунок корпоратизації (подріблення капіталу) та приватизації; а по-четверте, якщо хід подій на політичній арені не завадить нам одержати зовнішні позики. Під усе, що я перерахував, вже закладається законодавча база. Багато що, коли не усе, залежатиме від професіоналізму виконавчої влади та мудрості законодавчої.

— Все-таки, яких перешкод ви побоюєтеся найбільше?

— Уряд може опинитися у ролі реформатора для самого себе, якщо не створить власну вертикаль органів виконавчої влади на місцях. Сьогодні ми маємо подвійне підпорядкування економічних структур: один служник — два господарі. Мабуть, не обійтися без розв'язання цієї проблеми спільно з Президентом України ще до прийняття Конституції.

На шляху найкращих намірів уряду можуть постати популістські рішення парламенту стосовно емісійної політики, що належить виключно до компетенції ВР. Так само вже зараз простежується протистояння народних депутатів законній вимозі платити за надані позики або обслуговувати зовнішню заборгованість. Зовнішній борг становить 11 мільярдів доларів. Не платити — неінтелігентно, а перекладати борги на плечі синів і онуків — просто непорядно. Але тут є ще один камінь спотикання: не платити означає позбутися кредитів, які так потребує наша економіка. Чи не краще погодитися з пропозицією Паризького клубу кредиторів — скористатися з варіанту «нуль-плюс», згідно з яким Україна відмовляється на користь Росії від своїх реальних боргів на гіпотетичних активів взамін одержання узгодженого переліку дипломатичних споруд за кордоном.

І останнє: турбує відсутність ринкового світогляду, а трапляється — звичайного професіоналізму у працівників середньої ланки, яка репрезентує виконавчу владу на місцях.

— Сергію Анатолійовичу, ми обійшли завдання, які уряд ставить перед командирами виробництва. Пообіцяйте, що ми продовжимо розмову.

— Обіцяю.

Вів бесіду Сергій ВЛАД.

Київ.

БІЛОРУСЬКІ ОБЕРЕГИ В УКРАЇНСЬКОМУ ДОМІ

Виставки

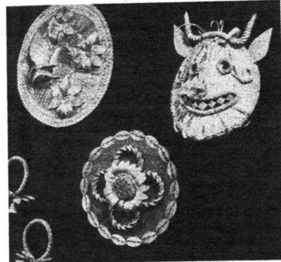
Виставка-продаж декоративно-ужиткових виробів майстрів Білорусі, що проходить у рамках Днів культури Білорусі в Україні, розписалася барвами чистого промислу в «Українському Домі». В експозиції — близько трьох тисяч виробів більш як ста майстрів та творчих колективів — від професіоналів до старенького дідуся, котрий з берести плете. Неповторні витвори демонструють увесь діапазон народної душі, презентують самобутню культуру, про яку не скажеш, що вмирає. У цьому мистецтві присутній зв'язок з минулим, він випливає органічно, як річка з витоку.

Здавалося б, на спільному праслов'янському історичному минулому проросли мистецтво і доля України та Білорусі. Однак, і це прекрасно, кожне з цих народних мистецтв яскраво розкриває свої національні грані, унікальні риси.

Так, плетені із соломки фігурки домашніх тварин, «павуків-домовиків» — то сімейні обереги, що виконуються членами білоруських родин, які поважають свої давні традиції. Зроблені з великою любов'ю, майстерністю, ці фігурки становлять мистецьку цінність.

Шкатулки, геометрично інкрустовані тією ж золотою соломкою, незвично теплих тонів, привертають увагу образністю. Цікаво, що чим ближче місцевість, де їх виготовляють, до українського Полісся, кольори набувають яскравості, насиченості.

Керамічні гляки (білоруською), осяйні, мов срібні сервізи, а насправді виготовлені з особливої глини, задимленої, з домішками металу. Тому й мають святковий вигляд.

Ясна річ, усього не перекажеш. Виставку треба бачити. Повірте, тут присутня аура — недарма ж «павучок» висить — оберіг білоруської домівки. Його придбати, і він обов'язково принесе і вам щастя. 12—13 лютого відбудеться продаж експонатів.

Людмила ГРАЧ.

ЕВА РОЗДЯГАЄ

До заступника глави обласної держадміністрації Олександра Вербицького зателефонували на квартиру, щоб попередити, якщо він буде цікавитись справами товариства «Ева-фірм», яке першим в Україні узялося за медичне страхування, то йому будуть непереливки.

Реалії

Замість того, щоб злякатися, Олександр Євгенович скористався послугами засобів масової інформації — і пролив світло на діяльність «революціонерів» від медицини на Херсонщині. Так, з'ясувалося, що обіцяний рай у обласній лікарні, який обіцяли страхові поліси (стаціонарне лікування за умов підвищеного комфорту, найдефіцитніші ліки, збалансоване харчування тощо) — звичайнісінька фікція. 80 чоловік мали викласти за стаціонарне лікування 6998 купонів і за реабілітацію — від 3000 до 6000, виявились ошуканими, бо більше того, що мають усі хворі на загальних засадах, вони не одержали. Та й це не все, бо діяльність «Еви», по суті, була неправомірною, оскільки її статус не передбачав такої форми діяльності, як медичне страхування, інакше кажучи, під «елітарне обслуговування» використовувались медичне обладнання та препарати, придбані за бюджетні асигнування. А медичне страхування було вигідною ширмою для того, щоб покласти на рахунок фірми 5 мільйонів 43 тисячі карбованців від вдячних пацієнтів. Понад 375 тисяч одержали буцімто працівники лікарні, дещиця перепала головному лікареві Сергію Долгому, завідуючому поліклінікою Олександру Бутузову, заступнику головного лікаря Володимиру Ніколайцю, але левову частку доходів все ж одержали організатори. Приміром, Костянтин Лудмер одержав 83 тисячі карбованців.

Насамкінець Олександр Вербицький повідомив через органи гласності, що відповідні матеріали він передає для реагування представнику Президента по області Олександру Мельникову, зразком — про звільнення з роботи керівників обласної лікарні. «Еві» ж доведеться відповідати у Арбітражному суді, бо, крім іншого, вона не розраховується за оренду приміщень.

Додамо від себе, що медицину в облдержадміністрації патронує заступник глави Валентина Чабаненко. Чого вартий такий патронаж, переконливо показала «Ева».

Іван КАЛИНИЧЕНКО.

Херсонська область.

Анонс

ТАНЦЮЮТЬ ЮНІ

Наближається до завершення Всеукраїнський фестиваль «Юність балету», що проводиться Міністерством культури, малим підприємством «Балет» за спонсорською участю кооперативу «Карнавал». Перший тур фестивалю охопив юних хореографів Харківської, Донецької, Кримської, Одеської, Львівської та Київської зон. Завтра у Києві завершується другий тур, а третій — (23 лютого) визначить переможців. Заключний концерт фестивалю 26 лютого на сцені столичного театру Національної опери та балету — виступатимуть не лише переможці й учасники, а й гості з Мінська, Пермі та інших міст.

Інформація «ГУ».

Коротко

СТВОРЮЄТЬСЯ ВІЙСЬКОВА МІЛІЦІЯ

Міністр оборони України генерал-полковник Костянтин Морозов наказав створити робочу групу, яка займеться підготовкою концепції, проектів законів та інших документів, що будуть регламентувати існування у Збройних Силах України військової міліції.

НА УРОК ДО АЛЬБІОНУ

БРИТАНСЬКИЙ ФЕРМЕР ДОБРЕ ПРАЦЮЄ ТОМУ, ЩО МАЄ НЕ ЛИШЕ ЗАКОНИ...

Про це вже відомо багатьом: у Великобританії в сільському господарстві зайнято лише два відсотки жителів країни, а годують фермери увесь свій острівний материк і бідкаються навіть із перевиробництвом продукції. Чим же вони кращі за нас? Британський харчовий консорціум, компанії якого вже кілька років співробітничають з окремими господарствами Київської області, запропонував головам колгоспів із Білоцерківського, Обухівського, Васильківського, Переяслав-Хмельницького та Миронівського районів подивитися усе на власні очі — може, те уміння працювати знадобиться і їм.

Дуже стриманим в усьому британцям хотілося передусім «звести» нас із тими компаніями та фірмами, з якими є сенс співпрацювати. Щодо фірм тутешнього харчового консорціуму, то вони, до речі, є визнаними лідерами у своїх галузях: від поля до прилавка охоплюють увесь спектр виробництва і збуту продовольства, залучаються до створення та фінансування великих міжнародних проектів, спільних підприємств. Розроблені спеціалістами консорціуму кілька «харчових» та «овочевих» проектів уже дають непогані результати в Київській області.

Наші зустрічі з фермерами були, зрозуміло, найчисленнішими. Здається, навколо фермерських поселень, так по-господарському доглянутих, «обертається» вся країна. Тут інше життя — віддалік од великих доріг, від суєти і гамору гігантських міст. Тут свої непохитні цінності, вірування та устої. Тут поклоняються праці, дорожать своєю незалежністю і навіть скептично поглядають на Лондон. Перші новини, якими обмінюються при зустрічах, — не якісь столичні події, а передбачувані ціни на свинину й кукурудзу, вартість кормів, що зросла через примхи погоди.

Ось, можна сказати, середньої «потужності» фермерське господарство у місцевості Елзміє — на кордоні з Уельсом. У фермера Френка Хіксона два будинки. Разом із сином Полом та ще двома найманими робітниками доглядають 180 корів, стільки ж гектарів землі. У них п'ять тракторів, кілька навантажувачів та інших дуже простих і надійних в експлуатації машин.

— Звичайно, не відразу виросло наше господарство, — неквапливо розповідає 68-річний глава сім'ї. — Ми починали його з дружиною 35 років тому, коли у мене був трактор, але не було своєї борони. Позичав у сусіда і боронував уночі. Чому старався, та й сьогодні хочеться працювати? Бо все це було моє, на себе трудився...

Але навіть створення такого порівняно дрібного, зате ефективного індивідуального господарства вимагає неабияких початкових затрат. За одне лише доїльне устаткування, що його виробляє місцева компанія «Фулвуд», заплатив Хіксон понад 70 тисяч фунтів стерлінгів. Хоча за роки його володіння фермою ціна землі зросла в десять разів, він під свої угіддя має можливість взяти значно більші кредити, як порівняти з тими, хто землею не володіє.

— Чистий прибуток, — каже Ф. Хіксон, — десь за 90 тисяч фунтів стерлінгів на рік. Зважте і на те, що харчуємося ми з ферми...

— Якби нашим селянам створити хоча б трохи таких умов, як англійським фермерам, то працювали б вони, мабуть, не гірше за них, — висловився голова пайового акціонерного підприємства «Світанок» Обухівського району С. Довбиш.

Справді в одній, як кажуть, упряжці йдуть з агровиробниками буквально всі сільськогосподарські фірми, компанії, спеціалізовані комплекси по вирощуванню тварин. Ось, приміром, дві міжнародні компанії, де ми побували. Перша — «ПІК», по вдосконаленню породи свиней. Найважливіша турбота — про фермерів, які хочуть мати високогібридних свиноматок м'ясних порід. Щороку компанія продає їм понад 65 тисяч племінних тварин, а також виробляє висопоживні корми. На три з половиною роки вона уклала контракт із Україною. Весною 1990 року завезли дві тисячі свиней у село Піщане Золотоніського району на Черкащині. Як поставлено тут справу, бізнесмени лише дивуються: працюють тваринники абияк, розкрадають корми. Тож на нормальну роботу спільного підприємства годі й розраховувати.

Умінню господарювати, бути, як ми говоримо, господарями на землі нам багато ще треба вчитися. На важливість цього наголошували і фермери, і менеджери, і професори Бангорського університету, в якому стажується десять молодих спеціалістів з Київщини. Стажерами господарі в цілому задоволені: працелюбством, непоганою, на їх погляд, теоретичною підготовкою. Добре оволодівши англійською, легше опанувати їм тепер й англійські методи менеджменту, все, що пов'язане з організацією виробництва. До речі, в багатьох наших спеціалістів — економістів, зоотехніків, бригадирів тваринницьких ферм — є й інший вид стажування: трудяться безпосередньо у господарствах як звичайні робітники.

Зі всього сказаного ніхто, мабуть, не стане заперечувати: британські фермери, які дають нам уроки праці і правильної організації виробництва, можуть багато. І ось ще чому. У країні туманного Альбіону спрацьовують, як і належить, закони: на захист фермера, використання землі, на охорону тваринного й рослинного світу. Так, у дні нашого перебування високоповажний парламент Великобританії прийняв новий закон про тварин, що їх утримують фермери. Забороняється, скажімо, вирощувати свиней у клітках, лише на вигулі.

Тут, за межами нашої держави, аграрникам Київщини мимоволі подумалося про їхні справи, про те, як грубо порушуються закони про фермерство і землю. Про повсюдні бюрократичні перепони, безпрецедентну дорожнечу буквально на все, що потрібно нашим фермерам, яких недарма ще так мало в Україні. Може, нічого тому й дивуватися нікудишньому настрої, що був у члена делегації, заступника начальника відділу тваринництва Київського облсільгоспуправління Г. Сидоренка? Коли перед завершенням поїздки я висловив йому думку, що, можливо, набуті тут знання хоча б якоюсь мірою допоможуть піднести занедбану тваринницьку галузь, обуренню Сидоренка не було меж. Тваринництво для нього, мовляв, тема дуже болюча, і нічого «травмувати» його душу. Тож і хочеться вірити, що поїздка аграрників Київщини за кордон не стане ще однією звичайною прогулянкою.

Петро ВОЙЦЕХІВСЬКИЙ,
журналіст.
Лондон — Київ.

Експрес-інформація

ЧИМ МЕНШЕ, ТИМ КРАЩЕ

План реорганізації роботи Білого дому оголосив Президент США Б. Клінтон. Згідно з планом на 25 відсотків буде скорочено штат співробітників президентської адміністрації, а решта одержуватиме меншу зарплату. За словами Президента, це дасть можливість щороку економити близько десяти мільйонів доларів. На думку Б. Клінтона, працювати за меншої кількості співробітників навіть краще.

ПРИСТУПАЮТЬ ДО РОЗЗБРОЄННЯ

Постанову щодо боротьби із злочинністю в Тбілісі підписав Голова Верховної Ради Грузії Е. Шеварднадзе. Документ, зокрема, забороняє появу на вулицях міста громадян зі зброєю, якщо вона не є табельною. Поліція одержала широкі повноваження для вилучення зброї у громадян та незаконних формувань. Передбачається також створити спеціальні загони для охорони залізниць та автомобільних доріг.

ПРЕЗИДЕНТСЬКІ ПОГРОЗИ

Проект державного бюджету Польщі розглянуло вчора у Гданську керівництво профспілки «Солідарність». Напередодні декотрі депутати польського парламенту — члени згаданого профоб'єднання — заявили, що надалі не підтримуватимуть урядові програми оподаткування та приватизації. Президент Л. Валенса у свою чергу сказав, що розпустить парламент і проведе дострокові вибори, якщо депутати не схвалять урядовий проект бюджету.

ДОБІР БУДЕ РЕТЕЛЬНИЙ

Розпочалося формування командування військами Конфедерації в Абхазії. Командуючим призначено одного з командирів чеченських добровольців Ш. Басаєва. Начальником штабу став депутат Верховної Ради Адигеї А. Захов. За словами останнього, під час формування військ Конфедерації відбуватиметься ретельний добір кандидатів як з республік Північного Кавказу, так і з тих бійців, які вже перебувають на абхазькій території.

ЩОБ НЕ КИДАТИ ТІНЬ

До співпраці у розслідуванні низки політичних убивств у Туреччині закликав Іран турецький Президент С. Демірель. У листі до глави Іранської держави Х. Рафсанджані він попередив, що відмова від співробітництва у цьому питанні могла б кинути тінь на відносини двох країн. Іран послідовно заперечував свою причетність до політичних злочинів у Туреччині.

НЕ БАЧИТИ НАМ ТОЇ НАФТИ!

Росія буде змушена скоротити експорт пального в колишні радянські республіки. Таку заяву зробив віце-прем'єр РФ В. Шохін. За його словами, це станеться, якщо не буде досягнуто домовленості про виплату західним країнам боргів колишнього СРСР, бо кредитори вимагають виплатити їм у 1993 році шість мільярдів доларів, а Росія може дати лише два мільярди. Тому Російська Федерація має збільшувати експорт пального у дальнє зарубіжжя, щоб одержувати більше твердої валюти.

ДОЗВІЛ ТАКИ ДАЛИ

Міжнародній групі експертів з прав людини буде дозволено відвідати Гаїті. Про це повідомив уряд цієї карібської країни. Спостерігачі зазначають, що це явна зміна позиції гаїтянського керівництва, оскільки минулого тижня воно заявило посланцеві ООН, що не прийме ніяких експертів, доки не буде скасовано економічне ембарго проти країни.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

На зв'язку Софія

«ПРОСЛАВИВСЯ» І ТУТ

У липні 1992 року посольство США в Софії вручило болгарському Міністерству закордонних справ ноту з проханням допомогти арештувати американських громадян Марка Річа та Пінкса Грієна.

Вищезгадані пани звинувачувалися в рекеті, приховуванні доходів та несплачуванні податків в США. Ордер на арешт американські власті видали ще 5 березня 1984 року. Тамтешні слідчі довели, що Річ нечесним шляхом заробив 100 мільйонів доларів. А коли в 1979 році Вашингтон оголосив ембарго проти Ірану за те, що в Тегерані американських дипломатів тримали як заложників, Річ і Грієн закупили в іранців понад 6 мільйонів барелів сирої нафти та мазуту. Ця нота для болгарських властей не була несподіванкою.

Ще навесні 1992 року першим забив на сполох лідер впливових у Болгарії профспілок «Подкрепа» Константин Тренчев. Він заявив, що Марк Річ — шахрай і з ним краще справи не мати. Та, здається, вже було пізно. Пан Річ зробив в Болгарії те ж, що й в Україні, про що 29 грудня минулого року писав «Голос України»,— він добряче заробив на нафті. Я не буду займати читача «болгарським» варіантом шахрайства Марка Річа. Зазначу, що й тут участь у «грі» взяли рідні високоповажні чиновники, міністри.

Руки на нафтовій оборудці нагріли чотири фірми, з яких одна іноземна — «Марк Річ» (Швейцарія). Спеціалісти підрахували, що остання заробила 38 тисяч левів і майже 4 тисячі доларів на кожній сотні сирої нафти. Але скільки нафти було закуплено за державний кредит в розмірі 98 мільйонів левів, поки що ніхто не береться сказати.

Василь ЖУКІВСЬКИЙ.

Фотофакт

«Люди в човнах» — так називають біженців із В'єтнаму, які кидаються на вутлих суденцях у розбурхане море, щоб дістатися осколку Заходу в Азії — острова Гонконг. В часи «холодної війни» там їх зустрічали з симпатією і співчуттям. Вони отримували статус біженців і фінансову підтримку. Але коли це явище набуло масового характеру, ситуація докорінно змінилася — їх почали насильно видворяти.

НА ЗНІМКУ: «Туди ми відпливали на човнах, а назад повернулися, хай не за своєю волею, але в літаку. Все ж непогані переміни»,— так крізь сльози пожартувала одна з репатрійованих в'єтнамок. Зрозуміло, у цьому випадку про щастя від повернення на батьківщину годі й думати.

Азербайджанський калейдоскоп

ПРЕЗИДЕНТ ЗАМОВИТЬ СЛІВЦЕ

Виступаючи на багатотисячному мітингу в Баку, Президент Азербайджану А. Ельчибей обіцяв посприяти у визволенні одного з лідерів опозиції — голови незалежного об'єднання трудящих «Турам» Наймата Панахова, заарештованого в останній день 1992 року за спробу проведення несанкціонованого мітингу.

ВІЙСЬКОВА СТАТИСТИКА

Національна армія Азербайджану, починаючи з літа 1992 року, визволила 52 відсотки окупованої території республіки. Про це заявив міністр оборони республіки Р. Казієв. Він також повідомив, що з 1988 року, коли розпочалися карабаські події, загинуло 9700 чоловік і 16 тисяч поранено.

У ЦК НАСТРОЄНІ РІШУЧО

Рішення про перехід на радикальні позиції у відносинах з властями республіки прийняв центральний комітет Соціал-демократичної партії на своєму черговому пленумі. Активіст партії Зардушт Алізаде, який був одним з засновників нині правлячого НФА (він залишив цю організацію на початку 90-го року внаслідок серйозних політичних розбіжностей), виступив на пленумі з різким осудом політики, проводжуваної нинішнім керівництвом Азербайджану.

Хікмет ЗЕЙНАЛОВ.

КУРС «ТАВРІЇ» НЕ ВПАДЕ

Важка індустрія: перші особи

ТРИ ЗУСТРІЧІ З СТЕПАНОМ КРАВЧУНОМ

— Степане Івановичу, «АвтоЗАЗ» шукає за кордоном і партнерів, і ринки збуту. Що можна сказати про здобутки в цьому напрямі?

— Я вже називав цифру: експортуємо 30 тисяч автомобілів. Здобуток? Дехто, навпаки, дорікає, мовляв, не вистачає машин для внутрішнього ринку, а ви їх — за кордон. Реальність же така, що жодного автомобіля ми не випустимо, якщо не продаватимемо «Таврію» за тверду валюту. Бо за тверду валюту доводиться закуповувати багато найменувань сировини і комплектувальних. Ось, наприклад, блок-фари — в Чехії, шарніри рівних кутових швидкостей — у Німеччині. Візьміть до уваги також те, що ніхто в СНД не виробляє лаків, емалей, спеціальних пластмас, котрі б відповідали світовим стандартам. Якщо подивитися на кількість експорту й імпорту «АвтоЗАЗу» за минулий рік, то імпорт переважає. Прикро, що левову частку тут займає метал, лист холодної прокатки для виготовлення кузовів. Прикро, бо такий метал можна виробляти вдома, на тій же «Запоріжсталі» чи в Маріуполі. До речі, цей лист потрібен не тільки «АвтоЗАЗу», він потрібен Україні взагалі, адже без нього нічого путнього не зробиш.

Цього року створюємо умови, щоб закупити побільше устаткування і розгорнути в себе випуск основних вузлів, які досі імпортуємо. Шукаємо різні шляхи. Є в нас пряма контрактація, є компенсаційні операції (в Болгарію продаємо «Таврії», а там купуємо акумулятори), створюємо СП за кордоном. Нині почало діяти СП у Греції, яке випускає «Таврію-пікап», працюємо над створенням СП у Швеції, Словаччині, де складатимуть «Таврію», з двигунами інофірм. У Запоріжжі спільно з словацькими колегами почнемо складати мікроавтобуси. Згодом це буде український мікроавтобус. Потреба в такій техніці велика — для «швидкої допомоги», міліції, для фермерів зрештою. Торуємо дорогу й до Латинської Америки. Можливо, в Колумбії, можливо, в іншій країні на цьому континенті збираємося відкривати СП. Мрія наша — ввійти з «Таврією» в Китай, Індокитай.

— Чи брали участь «Таврії» в міжнародних автосалонах і які плани на завтра?

— Так. Презентація нашого автомобіля відбулася в Паризькому автосалоні років зо три тому. Він зажив там неабиякої популярності — прямо з салону продали кілька тисяч машин. Брали участь у Женевському, Белградському автосалонах, останній — у Греції. Намагаємося їхати туди, де відкриваємо для себе ринок збуту. На виставки 1993 року готуємо «Пікап», «Кабріолет», п'ятидверний варіант «Таврії».

— Подеколи в засобах масової інформації давалася характеристика «Таврії» як автомобіля світового рівня у своєму класі. Наскільки це відповідає дійсності, чи існують якісь дослідження?

— За своєю концепцією «Таврія» перебуває в розряді автомобілів світового класу. На жаль, у нас немає ще достатньої сировинної бази; щоб довести цей автомобіль до світового класу в натуральному виконанні. Технічно ми спроможні виробляти «Таврію« за світовими стандартами.

— Чи маєте власну службу спостереження за кон'юнктурою світового автобізнесу?

— Є такі підрозділи і в управлінні головного конструктора, і у відділі маркетингу.

— А що б ви відповіли песимістам, котрі твердять, ніби «АвтоЗАЗ» прогорить, коли в Україні запровадять конвертовану валюту і сюди посунуть інофірми зі своїми «Мерседесами», «Вольво», «Кадиллаками»?

— Фірми вже сунуть... Довести до такого становища, яке ви змалювали, здатні лише безглузді люди. Ви ж подивіться: в усьому світі, особливо там, де існує власна автопромисловість, діють закони захисту національного виробника. До нас щодня ввозиться приблизно 100 іномарок безперешкодно, а ми досі не навчилися брати валюту з-під ніг. Спробуйте ввезти імпортний автомобіль, скажімо, в Польщу. Спочатку з вас візьмуть податок у півтори тисячі доларів. Але загроза автоінтервенції навіть за таких умов для нашого об'єднання невелика, бо для 52-мільйонної держави слід випускати щороку півтора-два мільйони легковиків.

— Пригадуєте, як на президентських виборах у США Буш зазнав фіаско, бо з'ясувалося, що його кабінет замало уваги приділяв розвиткові автомобільної промисловості? Нашим політикам урок варто б урахувати, чи не так?

— Безумовно. Яка країна найкраще живе? Та, де найбільше виробляють сучасних авто. Між іншим, недостатня увага в США останнім часом до розвитку автомобілебудування — одна з причин загального спаду виробництва.

— Вам особисто доводилося відвідувати різні зарубіжні автомобільні фірми. Що з побаченого намагаєтеся запровадити в себе?

— По-перше, після кожної поїздки я звітую перед керівниками підрозділів: куди і навіщо їздив, що цінного для нас привіз. Оперативно, якщо виникає інтерес «АвтоЗАЗу», посилаємо слідами директорських візитів спеціалістів для ґрунтовного вивчення питання, що стосується чи то конструкції машини, чи тонкощів технології, чи організації роботи. Хоча я не прихильник сліпого копіювання чужої практики. Треба виходити з реальних умов. Багато почерпнули ми із Заходу, налагоджуючи системи автоматизованого проектування, удосконалюючи технології в інструментальному виробництві...

— Показове, мабуть, спільне україно-канадське підприємство «Таврія — Магна»?

— Звичайно, СП «Таврія — Магна» ми створювали як школу для всього інструментального виробництва. Воно дало нам безмежні можливості для одержання будь-яких прес-форм, а це — і аеродинамічність машин, і дизайн.

— Що стоїть за повідомленням в одній з обласних газет про ваше спонсорство зйомок кінофільму за романом Джеймса Чейза «Викрадення»?

— Це також наша реклама. «Кіношники» хочуть зробити цікавий фільм. Ми прикинули: якщо навіть гроші не повернуться, хай хоч мільйони глядачів запам'ятають наш товарний знак.

— Тоді — запитання на «засипку». Торік газета «Голос України» порушувала проблему створення правдивої кіностічки про Нестора Махна, вже майже готовий кіносценарій, є протокол про наміри з фірмою відомого українського кіномитця Івана Гаврилюка, але — кошти... кошти... кошти...

— Приносьте сценарій, розглянемо, поміркуємо. Звичайно, Махно — наш земляк. Сам Бог велів сприяти цим зйомкам.

Інтерв'ю взяв Олександр МИХАЙЛЮТА.

(Закінчення буде).

(Продовження. Поч. див у № 20).

Українська Біржа Нерухомості

Телефони в Києві:
224-55-81;
224-82-36;
224-14-98;
224-21-59.

Факс:
(044) 224-43-20;
(044) 224-18-60.

Наша адреса:
252030, Київ,
ул. Володимирська, 57.

ГРОШІ РОБЛЯТЬ ГРОШІ

Панове!
Вас вітає постійно діючий Аукціон Кредитних Ресурсів!

Аукціон кредитних ресурсів Української біржі нерухомості «Кристина» зробить з ваших грошей

ВЕЛИКІ ГРОШІ!

Панове! Ми щомісячно продаємо кредитні ресурси своїх клієнтів на суму не менше

1 000 000 000 (мільярда!)

карбованців, а в найближчий час збираємося її подвоїти.

Панове кредитори!
Маємо честь звітувати вам:
середня ставка за кредит на сьогодні перебільшила 160% за рік! Це — не межа! Сьогодні вже мова йде про 200% і більше.

Ми, як і раніше, гарантуємо кредиторам довіру найнадійніших банків України та нашу турботу про їх гроші, як про свої власні.

Покупцям кредитів гарантуємо юридичну бездоганність, конфіденційність та надійність усіх фінансових операцій.

РОБІТЬ ВАШІ ЗАЯВКИ, ПАНОВЕ! ДЛЯ ВАС МИ ПРОЦЮЄМО БЕЗ ВИХІДНИХ.

ЩАСТИ ВАМ, ПАНОВЕ!

ЯК У ДОБРИХ СУСІДІВ ЗАВЕДЕНО

(Закінчення.
(Початок на 1-й стор.).

співпраці. І треба їх не губити, а примножувати. Хай ці три дні будуть запорукою того, що найближчі роки стануть роками плідного співробітництва, взаємного навчання. А нам є чого повчитися у білорусів. Культурне життя там, незважаючи на об'єктивні труднощі, на великому піднесенні. Це добрий приклад для нас.

Відомий поет, голова Комісії з освіти, культури та збереження духовної спадщини Верховної Ради Республіки Білорусь Ніл Гілевич зазначив у відповідь, що здійснилася багатовікова мрія наших кращих синів та дочок Тараса Шевченка і Янки Купали, Івана Франка і Якуба Коласа, Лесі Українки і Васіля Богдановича та багатьох інших. Україна і Білорусь стали вільними, незалежними. Упевнений, що тепер почнеться справжнє зближення наших народів — на засадах рівноправності, свободи, незалежності. І ми будемо

ставитися один до одного ще з більшою повагою та взаємною довірою. На деякий час наші зв'язки були обірвані, і ми відчули, як нам не вистачає один одного, як захотілося зустрітися і почути один одного. А тимчасові труднощі переживемо. Вірити в це допомагає мистецтво, з яким ми приїхали до вас.

Учасників урочистостей привітали голова Комісії з культури та духовного відродження Верховної Ради України Лесь Танюк, президент Фонду «Віра» пані Спітковська. Завдяки зусиллям фонду стало можливим проведення цих днів.

Іван Дзюба зачитав привітання Президента України Леоніда Кравчука учасникам свята, в якому висловлюється упевненість у тому, що й на новому історичному витку наші народи єднатимуть почуття братерства.

Урочистості завершилися прекрасним концертом, у якому взяли участь найкращі митці Білорусі.

Учора було підписано угоду про культурне співробітництво між двома державами. Свої підписи поставили міністр культури України Іван Дзюба і міністр культури Республіки Білорусь Євген Вайтович.

Л. Б.

Кікбоксинг

Богдан ГУБСЬКИЙ: «ПОДАРУЄМО УКРАЇНІ ЧЕМПІОНІВ»

Усе ближчає день 27 лютого, коли на рингу Палацу спорту в Києві відбудеться грандіозний матч збірних кікбоксерів Євразії та світу. До команди господарів входить чимало наших земляків, переважна більшість із них — представники київського комерційно-консультативного центру «Славутич». Його президент **Богдан ГУБСЬКИЙ** відповідає на запитання кореспондента «ГУ».

— Скажіть, якщо не секрет: чим займається ваш центр і чому він опікає саме кікбоксинг?

— Спектр нашої діяльності щонайширший. Ми заснували кілька авторитетних організацій та фірм. А ще ведемо комплексні поставки товарів в Україну з-за кордону: за валюту і карбованці. Серед них — нафтопродукти. Консультуємо клієнтів з юридичних питань. Стосовно кікбоксингу, то все склалося історично. Колись на заводі «Електронмаш» почала працювати секція з тоді екзотичного кікбоксингу. А наш центр співробітничав з тим заводом. Вирішили підтримати й кікбоксерів. Взагалі, як на мене, цей вид спорту дуже потрібен молоді. Він робить людей не тільки здоровими, є міцними, упевненими у власних силах і можливостях, а й благородними, здатними захистити слабкого.

— Пане Богдан, дивлячись на ваш високий зріст і атлетичну статуру, не сумніваєшся, що спорт вам не байдужий...

— Безперечно. Колись серйозно займався плаванням. А взагалі я — пристрасний болільник. Моя давня «хвороба» — футбольна команда «Динамо» (Київ). До речі, наш «Славутич» — один із спонсорів цього чудового клубу.

— Які ж перспективи співробітництва вашого центру зі Всеукраїнською радою кікбоксингу?

— Гадаю, що найкращі. Майже всі найсильніші бійці мають з нами контракти. І не тільки з України, а й з Білорусі, Москви. Сподіваюся, що вже нинішнього року ми подаруємо Україні трьох-чотирьох чемпіонів світу...

Приходьте 27 лютого до Палацу спорту і самі переконаєтесь, що «Славутич» недарма такий прихильний до кікбоксингу.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Право: у Генеральній прокуратурі України

ХТОСЬ НЕ ДОГЛЯДІВ, ХТОСЬ НЕ РЕАГУВАВ. А ВАЛЮТА «ПОПЛИВЛА»...

Органи Прокуратури перевірили додержання вимог законодавчих актів щодо формування валютних фондів України. Результати свідчать про поширення порушень законодавства, внаслідок чого держава недорахувалася значних коштів в іноземній валюті.

Багато суб'єктів підприємницької діяльності, порушуючи постанову Верховної Ради України «Про формування валютних фондів України у 1992 році», ухилялися від сплати податку на валютну виручку від експорту продукції та перерахували її без дозволу Національного банку на рахунки за межі України. Зокрема, Одеський нафтопереробний завод перерахував понад 39 мільйонів доларів; донецький консорціум «Радон» — 5,5 мільйона; виробниче об'єднання «Азот» (м. Дніпродзержинськ) — 3,9 мільйона доларів тощо. Зовнішньоторговельна фірма львівського концерну «Електрон» без дозволу Національного банку відкрила рахунки в банках Варшави, Бухареста і Братислави. Аналогічно діяли київський комерційний «Градобанк», спільне підприємство «Мінолта — Трейдинг — Україна», брокерсько-посередницька фірма «Корфін», а їхні керівники перерахували на особисті рахунки в закордонних банках понад 1,3 мільйона доларів.

Відповідно до постанови Верховної Ради України від 12 травня 1992 року за проведення бартерних угод підприємства та організації зобов'язані були сплачувати до Державного валютного фонду 10 відсотків від загальної ціни експортованих товарів. Однак значна кількість підприємців цих вимог не дотримувалися (лише в Тернопільській області 8 підприємств не сплатили державі понад 100 тисяч доларів).

Службові особи Національного банку України, податкова та митна служби належно не контролювали додержання законодавства суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності. Обласні управління Національного банку не завжди реагували на порушення вимог закону з боку комерційних банків. Через безконтрольність Донецького управління 1-й Український міжнародний банк не перерахував до валютних фондів України понад 80 тисяч доларів з валютної виручки торгового дому «Україна-Лінк». Лише після втручання прокуратури це порушення було усунуте. Аналогічні випадки виявлено у Дніпропетровській, Житомирській, Івано-Франківській, Львівській та інших областях. Порушуючи постанову уряду «Про порядок сплати податку на валютну виручку від експорту продукції (робіт, послуг) у 1992 році», переважна більшість суб'єктів підприємництва не зазначала у митних деклараціях реквізити уповноважених банків України, через які здійснюються розрахунки з іноземними контрагентами. Однак працівники митної служби на це не реагували.

Скажімо, на Житомирському митному посту Київської митниці в минулому році продекларовано майже 400 відправлень експортної продукції, і в жодній не було зазначено реквізитів уповноважених банків України. Працівники Херсонської митниці дозволили об'єднанню «Херсонголовпостач» вивезти за межі України на 10 кукурудзозбиральних комбайнів більше, ніж зазначено у контракті з китайською компанією «Цзілун».

А якщо валюта і надходила, то її чомусь зараховували не до валютних фондів місцевих Рад народних депутатів, як цього вимагає постанова Верховної Ради, а на рахунки місцевих державних адміністрацій. Зокрема, розпорядником валютного фонду у Києві, до якого на час перевірки було перераховано 2,2 мільйона доларів та 250 тисяч марок, є комітет економіки і соціально-економічних програм міської держадміністрації. У Житомирській, Кіровоградській, Київській, Рівненській, Сумській та інших областях чимало місцевих Рад взагалі не сформували валютних фондів.

За наслідками перевірок органи Прокуратури внесли 33 подання та 18 приписів. Завдяки втручанню прокурорів у Волинській, Дніпропетровській, Донецькій, Кіровоградській, Львівській та Черкаській областях суб'єкти підприємницької діяльності перерахували до валютних фондів України понад 5,3 мільйона доларів США та 360 тисяч німецьких марок. За фактами зловживань у використанні валютних кредитів у науково-виробничому об'єднанні «Ротор» прокуратура Черкаської області порушила кримінальну справу.

За результатами перевірок Генеральний прокурор України вніс подання до Кабінету міністрів, проінформував Верховну Раду України. З метою запобігання таким правопорушенням внесено також конкретні пропозиції з удосконалення законодавства в цій сфері.

Прес-група Генеральної прокуратури України.

ГОЛОС України

ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-89-61; 441-89-46; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.

⊙ Рукописів не повертаємо.
⊙ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

☆ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
☆ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Індекс 60955.
Загальний тираж 769.353.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

1 2 3 4 5 6 7 8 9

Зам. 0311026.